

Jordi Aragonès, l'independentista tranquil

Opinió | 29-06-2026 | 17:33

Jordi Aragonès / © Gironanoticies.com

El millor que podia fer Aliança Catalana era apostar per algú de la casa per encapçalar la seva candidatura a Barcelona. No sé si, com s'ha dit, Sandro Rosell, Lluís Carrasco, Jaume Alonso-Cuevillas i Jaume Giró els van donar carabasses. Però els fitxatges estrella sovint acaben estavellant-se. Van a la seva, s'adapten poc a la disciplina de partit i, massa vegades, se'ls pugen els fums.

De tots els noms esmentats, l'únic que probablement se salva és Sandro Rosell. L'expresident del Barça té una espina clavada. Al capdavant, va passar gairebé dos anys en presó preventiva abans de ser declarat innocent. Per això va estar temptat de fer el pas el 2023. Finalment, Xavier Trias el va convèncer durant un dinar. Era una competència directa. Potser millor per a ell. Costa imaginar-lo discutint en un ple municipal al capdavant d'un grup de dos o tres regidors. Hauria tingut més traves que altra cosa.

El fitxatge més sonat de la política espanyola va ser, probablement, el de Baltasar Garzón a les eleccions generals de 1993. Una iniciativa impulsada per José Bono quan el PSOE ja arrossegava una llarga llista de casos de corrupció. Va ser, sobretot, una operació d'imatge.

Felipe González el va situar fins i tot com a número dos per Madrid, just darrere seu i per davant d'un històric com Javier Solana. Però, a l'hora de la veritat, no el va nomenar ministre de l'Interior, com probablement esperava el jutge, sinó delegat del Plan Nacional sobre Drogas. Va durar poc en el càrrec i, quan va tornar a la carrera judicial, una de les primeres decisions va ser reobrir la investigació sobre els GAL.

Anys més tard acabaria condemnat per prevaricació pel Tribunal Suprem, en una sentència unànime, signada tant per magistrats conservadors com progressistes. El motiu va ser la vulneració del dret de defensa en ordenar enregistrar les converses entre advocats i acusats del cas Gürtel.

Garzón mai no ha amagat les seves conviccions d'esquerres.

Artur Mas també va voler presumir de fitxatges quan va tornar a la Generalitat el 2010. Durant els anys d'oposició havia defensat el conegut "govern dels millors", una idea impulsada per David Madí. Entre les incorporacions hi havia el professor d'ESADE Francesc Xavier Mena, a Empresa, o l'advocada de l'Estat Pilar Fernández Bozal, que havia impugnat la consulta d'Arenys de Munt.

Mena gaudia d'una excel·lent reputació acadèmica. Tanmateix, quan va pronunciar unes paraules en japonès des de la tribuna del Parlament vaig pensar que duraria poc. L'excel·lència, en política, sovint es paga cara.

A aquesta llista també s'hi podria afegir Boi Ruiz, que va quedar marcat per les retallades en sanitat, o Ferran Mascarell, que va passar de ser conseller de Cultura amb Pasqual Maragall a ocupar el mateix càrrec amb Artur Mas. Havia d'encapçalar la candidatura socialista a Barcelona, però quan José Montilla li va comunicar que havia de passar per unes primàries va optar per canviar de rumb.

Per això, el millor que podia fer Aliança Catalana era escollir, com deia, un home de la casa. Els partits s'assemblen molt als equips de futbol: hi ha molta gent de la pedrera treballant durant anys i, de sobte, arriba un fitxatge extern que acaba desajustant-ho tot.

Vaig coincidir amb Jordi Aragonès per primera vegada en una tertúlia de Catalunya Opina, el novembre del 2021. Encara no sabia ben bé qui era, però vaig pensar: "almenys hi toca". Tampoc era gaire difícil en aquella taula, on també hi havia el cap de premsa d'Oriol Junqueras, Sergi Sol i a qui aprofito per desitjar una ràpida recuperació?, i Pilar Carracelas, que en aquella època buscava protagonisme amb declaracions provocadores. Com tantes altres figures efímeres del procés, avui pràcticament ha desaparegut del focus mediàtic.

Dos anys després el vaig entrevistar, quan Aliança Catalana encara no tenia representació al Parlament. Era el juliol del 2023. Vam quedar en un establiment de menjar ràpid de la plaça Sant Jaume, amb vistes al Palau de la Generalitat. Jo, per cert, em vaig equivocar de façana perquè la bona era la de l'Ajuntament.

Per trencar el gel li vaig preguntar qui era "l'ovella negra de la família": ell o l'aleshores president de la Generalitat. Em va respondre que a totes les famílies hi ha gent de tota mena. Personalment, no vaig tenir mai cap dubte sobre qui era l'altre. Tampoc va amagar que el seu avi havia estat fundador d'Aliança Popular, un fet que va explicar amb absoluta naturalitat. Durant la Transició es va fer conegut per publicar una esquela a l'ABC després de l'atemptat contra Carrero Blanco.

Al final de la conversa em va dir una frase que, amb el temps, ajuda a entendre per què el seu partit està penetrant entre una part de l'electorat de Junts.

"Aliança Catalana representa millor l'electorat convergent."

Probablement tenia raó.

L'abril del 2025 vaig assistir, com a periodista, a la primera escola de formació d'Aliança Catalana celebrada a Platja d'Aro. Jordi Aragonès va tancar la seva intervenció amb un lema molt clar: "seny i ordre".

Potser és precisament aquest missatge el que explica que el partit estigui recollint una part significativa de l'antic vot convergent. Només cal observar també el perfil dels seus fitxatges.

Mentrestant, Junts es manifestava el febrer del 2021, en plena pandèmia, davant del CIE de la Zona Franca reclamant-ne el tancament. En una fotografia que encara circula per les xarxes hi apareixen l'aleshores presidenta del Parlament, Laura Borràs, juntament amb dirigents com Elsa Artadi, Neus Munté, Aurora Madaula, Jaume Alonso-Cuevillas, Josep Rius o Francesc de Dalmases, entre d'altres.

La pregunta continua sent la mateixa: si es defensava el tancament dels CIE, per què posteriorment s'han reclamat competències en immigració? Per a això, alguns diran, ja hi ha la CUP.

Autor: [Xavier Rius](#)